

รายงานการประชุมสภาร่างรัฐธรรมนูญ
(ทำหน้าที่ร่างรัฐธรรมนูญ)

ครั้งที่ ๓๐

วันพฤหัสบดีที่ ๓ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๐๖

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๐๘.๔๕ นาฬิกา

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ :
วันนัดสมาชิกมาช่วยการประชุม ๓๕๒ คน
ครบองค์ประชุมแล้วข้าพเจ้าจะได้ดำเนินการ
ประชุมทำหน้าที่ร่างรัฐธรรมนูญต่อไป

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะ
แจ้งต่อที่ประชุม สำหรับวันนั้นไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงาน
การประชุมสภาร่างรัฐธรรมนูญ ทำหน้าที่
ร่างรัฐธรรมนูญ ครั้งที่ ๒๗, ๒๘ และ ๒๙ มี
ท่านผู้ใด จะขอเปลี่ยนแปลงแก้ไขประการใด
บ้าง

(ไม่มีสมาชิกขอเปลี่ยนแปลงแก้ไข
ประการใด)

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ : เมื่อ
ไม่มีท่านผู้ใดขอเปลี่ยนแปลงแก้ไข ข้าพเจ้า
ถือว่าการประชุมรับรองรายงานการประชุม
สภาร่างรัฐธรรมนูญ ทำหน้าที่ร่างรัฐธรรมนูญ
ครั้งที่ ๒๗, ๒๘ และ ๒๙

ระเบียบวาระที่ ๓ หัวข้อระเบียบวาระ

ซึ่งคณะกรรมการระเบียบวาระเสนอ

หัวข้อที่ค้างพิจารณา

๑๑. รัฐสภา ๑๓.๓๐ สภาซึ่ง

ประกอบด้วย สมาชิก ที่พระมหา กษัตริย์ทรง
ตั้ง ๑๑.๓๐.๓ จะกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะ
ทรงตั้งเป็นสมาชิกหรือไม่ ขอเชิญท่านได้
อภิปรายต่อไป

พลตำรวจโท บรรลือ เรื่องตระกูล :

คณะกรรมการ ๑๑.๓๐.๓ จะกำหนดคุณสมบัติของ
สภาซึ่งประกอบด้วยสมาชิก ที่พระมหา
กษัตริย์ทรงตั้งจะกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะ
ทรงตั้งหรือไม่นั้น กระผมขอประทานกราบ-
เรียนว่าทุกประเทศ ได้มีการปกครองโดยให้
ราษฎรเลือกผู้แทนมาใช้ อำนาจสูงสุดในรัฐ
สถาบันหาได้หมายความว่าความว่การปกครองของ
ประเทศนั้น ๆ จะต้องเหมือนกันทุกประเทศก็
หาไม่ได้ ตรงกันข้าม ประเทศหนึ่ง ๆ ต่างก็จัด
การปกครองบ้านเมืองและโดยผู้แทนไปคนละ
แบบตามความเหมาะสม ของประเทศนั้น ๆ

LIART

จะเห็นได้ว่าบางประเทศก็มีสภาเดียว บางประเทศก็มีสองสภา โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศที่รัฐธรรมนูญ กำหนดให้มี สองสภานั้น การเลือกตั้งสมาชิกสภาจะทำกันเฉพาะสมาชิกสภาล่างเท่านั้น ส่วนสมาชิกสภาสูงนั้น สมมติให้เป็นการเลือกตั้งโดยราษฎร ไม่ได้ใช้สิทธิในการเลือกตั้งเลย โดยมอบหมายให้ประมุขของประเทศนั้น ๆ เป็นผู้แต่งตั้งสภาสูง เช่นประเทศอังกฤษ และญี่ปุ่น เป็นต้น ในการเลือกตั้งสมาชิกสภานั้นความมุ่งหมายของระบอบประชาธิปไตยก็เพื่อที่จะให้ได้มาซึ่ง ผู้แทน ราษฎร ที่มี ความรู้ ความสามารถเข้ามา ไปใช้อำนาจสูงสุดแทนราษฎรในสภา ฉะนั้นทุกประเทศจึงต้องกำหนดคุณสมบัติของสมาชิกสภาสูงและสภาล่างไว้ตามความจำเป็น โดยเฉพาะคุณสมบัติ ของสมาชิก สภาสูงนั้น บางประเทศก็กำหนดอายุไว้สูงกว่าสมาชิกสภาล่าง บางประเทศก็ กำหนดให้รับตำแหน่ง สมาชิกสภาสูงแทนกันได้ เช่นเดียวกับการรับมรดก บางประเทศก็กำหนดให้สมาชิกสภาสูงอยู่ในตำแหน่งได้ตลอดชีวิตตั้งแต่นั้นเป็นต้น รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๔๘๒ มาตรา ๘๒ บัญญัติไว้เป็นความว่า วุฒิสภาประกอบด้วยสมาชิกจำนวนหนึ่ง ซึ่งพระมหากษัตริย์ทรงเลือกและแต่งตั้งจากผู้ที่ มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทน

และมีอายุไม่ต่ำกว่า ๔๐ ปีบริบูรณ์ ซึ่งทรงพระราชดำริ เห็นว่าเป็น ผู้ทรง คุณวุฒิ โดยมี ความรู้ ความชำนาญในวิชาการ หรือกิจการต่าง ๆ อันจะ ยัง ประ โยชน์ ให้ เกิด แก่ การปกครองแผ่นดิน และในมาตรา ๘๒ บัญญัติไว้มีความว่า ผู้สมัครรับเลือกตั้งต้องมีคุณสมบัติดังที่บัญญัติไว้ในอนุมาตรา ๑ และอนุมาตรา ๒ จะต้องไม่เป็นบุคคลที่มีลักษณะต้องห้าม มิให้ใช้สิทธิสมัครรับเลือกตั้งดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๘๓ อนุมาตรา ๑ อนุมาตรา ๒ อนุมาตรา ๓ อนุมาตรา ๔ อนุมาตรา ๕ และอนุมาตรา ๖ อย่างไรก็ตาม บุคคลผู้ได้สัญชาติไทยโดยบิดาเป็นคนต่างด้าว หรือบุคคลผู้ ได้สัญชาติโดยการแปลงชาตินั้น แม้แต่เพียงการใช้สิทธิในการเลือกตั้ง รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๔๘๒ ก็ยัง กำหนด คุณสมบัติ พิเศษ ไว้ใน มาตรา ๘๘ เพราะถือว่าเป็นบุคคลมีสองสัญชาติ จำเป็นต้องให้บุคคลดังกล่าวนี้ มีความผูกพันต่อประเทศไทย เช่นให้อยู่ในประเทศไทยนานพอสมควร และให้มีการศึกษาสูง เป็นต้น บุคคลที่มีสองสัญชาตินั้นย่อมเกิดจากกฎหมายสัญชาติ และสัญญาทางพระราชไมตรีที่กำหนดกันไว้ เช่นผู้ที่เกิดในประเทศไทย โดยบิดามารดาเป็นต่างชาติ หรือบิดาเป็นคนต่างชาติ แต่มารดาเป็นคนไทยก็ถือตามกฎหมายสัญชาติ บุคคล

นั้นอาจจะเป็นคนไทย แต่กฎหมายของ
 ประเทศ บิตา ของ บุคคลนั้น มีสัญชาติ อยู่
 อาจจะต้องเป็นคนสัญชาติของบิตา ดังนั้น
 ความจำเป็น ของแต่ละ ประเทศจึงได้กำหนด
 เงื่อนไขไว้เป็นพิเศษในการที่จะได้มาซึ่งสิทธิ
 ทางการเมือง หรือการรับราชการใน รัฐบาล
 หรือองค์การในรัฐบาล เช่นสมาชิกสภา
 ผู้แทนราษฎร สมาชิกสภาเทศบาล หรือ
 เทศมนตรี เป็นต้น ตามหลักที่กล่าวว่าคุณ
 ต่างชาติย่อมไม่มีส่วนได้เสียในทางการเมือง
 ของอีกประเทศหนึ่ง ด้วยเหตุผลดังที่กระผม
 ได้กราบเรียนมาแล้วข้างต้นนี้ จึงควร
 กำหนดคุณสมบัติ บางประการ ของสมาชิกที่
 พระมหากษัตริย์ทรงตั้งไว้ด้วยดังที่เคยบัญญัติ
 ไว้ใน รัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย
 พุทธศักราช ๒๔๘๒ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง
 บุคคล ที่มี สอง สัญชาติ ไม่ควร แต่ง ตั้ง เป็น
 สมาชิกสภาสูง กระผมขอขอบพระคุณ

หลวงประกอบนิติสาร: ในประวัติ-
 ศาสตร์รัฐสภาไทยของเราทุกๆ สมัยที่มีสอง
 สภา ไม่ว่าจะเป็ฯนพฤษสภาหรือวุฒิสภา
 ตาม ได้มีบทบัญญัติรัฐธรรมนูญทุกสมัย
 กำหนดคุณสมบัติ ของสมาชิก สภาที่ ๒ ไว้
 เสมอ แต่ ว่า ครั้ง น รัฐธรรมนูญ ใหม่
 ข้าพเจ้าได้ครุ่นคิด อยู่ ตลอด เวลา ถึง เรื่อง
 ในขั้นต้น ข้าพเจ้า ก็มี ความ เห็น ใน ท่านของ
 เดียวกับท่านสมาชิกผู้ม ุ่ เกียรติได้ อภิปราย

แล้ว ว่าควรกำหนด และมองเหตุผลถึง
 รัฐธรรมนูญเดิม ซึ่ง เฉลียว ข้าพเจ้า ก็มี ส่วน
 ร่างอยู่ฉบับหนึ่งนั้น โจ โชนเชียงไปในทาง
 กำหนด แต่ครั้นได้ไตร่ตรองดูบทพรรณดูไม่ใช้
 ครั้งเดียว ท่านประธาน นับเป็นลึกๆ
 ครั้ง ข้าพเจ้าก็ลงเอยเห็นตรงกันข้ามว่า
 ไม่ควรกำหนด เหตุผลของข้าพเจ้าที่เห็นว่า
 ไม่ควรกำหนดนั้น มาว่าสักว่า กาว ที่เรา
 กำหนดนั้น กำหนดเพราะอะไร กำหนดเพื่อ
 อะไร ในประการสำคัญที่สุด ที่บุคคล
 มุ่งกันก็เรื่องอายุ คือไปจับจุดอยู่ที่ว่า
 สภาที่ ๒ นี้ โดยปกติ เป็นสภา ยับ ยั้ง
 เพราะฉะนั้นควรจะเป็นคนแก่สักหน่อย โดย
 เราเชื่อกันว่า คนแก่นั้นมีประสบการณ์ใน
 ชีวิตมากกว่าคนหนุ่ม มีความสุขุมมากกว่า
 คนหนุ่ม มีความไตร่ตรอง ความยังคิด
 อะไร มากกว่าคนหนุ่ม ก็จึงไปนึกถึงว่า
 สภาที่ ๒ ควรจะเป็นสภาอย่างที่เรียกกันว่า
 สภาคนแก่ ดังที่เราจะเห็นได้ว่าในสมัยที่
 เราเรียกว่า พฤษสภา ก็สภาของผู้เฒ่า
 ผู้แก่ นั้นมุ่งไปในทางอายุ สมัยที่มาเรียก
 ว่า วุฒิสภา คำว่า “วุฒิ” ก็มุ่งอยู่ใน
 ตัวว่า เป็นผู้ที่มีคุณวุฒิสูงกว่า ซึ่งเป็นจริง
 เพียงใดหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับ เหตุการณ์
 ไม่มี อะไร เลย ที่ จะ เป็น เค รื่อง บัง คับ ใน
 รัฐธรรมนูญว่า จะต้องได้สมาชิกของสภา
 ที่ ๓ นั้นอายุน้อยกว่าสภาที่ ๒ นหมายความว่า

ว่าขึ้นอยู่กับผลของการเลือกตั้ง ใครจะไป
 ทราบว่า ผู้สมัครรับเลือกตั้งนั้นมีคนหนุ่ม
 เท่าไร คนแก่เท่าไร เลือกมาแล้วผลจะ
 เป็นอย่างไร ก็เป็นแต่เพียงคาดคิดคาดคะเน
 กันเท่านั้น ว่าเมื่อกำหนดอายุผู้สมัครรับ
 เลือกตั้งไว้ จะเป็น ๒๐ ก็ตาม ๒๓ ก็ตาม
 หรือเท่าไรก็ตาม เกณฑ์อายุก็ต่ำกว่าเกณฑ์
 อายุของสมาชิกสภาที่ ๒ ซึ่งกำหนดไว้สูง
 กว่า จะเป็น ๔๐ หรือจะเป็นเท่าไรก็ตาม
 ที่เรามาแสดงดูว่า เป็นจริงเสมอไป
 หรือว่า คนที่อายุต่ำกว่าเกณฑ์ กำหนด
 สมมติว่าเรากำหนด ๔๐ สำหรับสภาที่ ๒
 แม่หรือว่าคนอายุ ๓๗, ๓๘, ๓๕ หรือแม่แต่
 ๓๐ ก็ตาม จะไม่เป็นข้างเผือกเสียบ้าง อาจ
 จะมีบุคคลที่สมควรที่จะทรง พระกรุณาโปรด
 เกล้าฯ แต่งตั้ง เพราะเขาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ
 เขาได้ผ่านชีวิตมาพอควรแล้ว แต่เรากลัว
 คนที่แก่ๆ หน่อย แล้วเราก็ปิดประตูเสีย
 คือทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งไม่ได้
 แล้ว ก็ขาดคนดีไป แต่เหตุผลเช่นนั้นเป็น
 เหตุผลเล็กน้อยที่ข้าพเจ้าคิด เป็นแต่เพียงเล็ก
 น้อย เหตุผลที่ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้าคิดว่าเรา
 ต้องมาลองทบทวนดูที่ศึกษาดูว่า ถ้าเราวาง
 เกณฑ์อายุไว้กีด ตัดญาติกีด หรือจะวาง
 วิทยฐานะด้วยก็ดี เกิดประโยชน์จริงจ
 ริงอะไร นอกจากเป็นบทบังคับว่าที่จะทรง
 พระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งใครนั้น ผู้

จะต้องมีคุณสมบัติเข้าเกณฑ์ตั้งนั้นตั้งที่
 กราบเรียนมาแล้ว หรือโดยกลับกันว่า ถ้า
 ไม่มีบทบัญญัติว่าด้วยคุณสมบัติเลย พระ
 มหากษัตริย์จะทรงแต่งตั้งคนที่ไม่สม ควร มา
 ในภาคปฏิบัตินี้เป็นความจริง เหลือเกินว่า
 จะเป็นบทรัฐธรรมนูญฉบับไหนก็ตาม เมื่อ
 ได้ทรงพระกรุณา โปรดเกล้าฯ แต่งตั้งผู้ใด
 เป็นสมาชิกสภาที่ ๒ แล้วต้องมีผู้รับสนอง
 พระบรมราชโองการ นี่เป็นของแน่ และ
 เราก็อธิบายกันดูว่า ในระบบที่มีผู้รับสนอง
 พระบรมราชโองการนั้น จะเป็นประธานสภา
 ก็ตาม ถ้ามี นี้นหมายถึงความว่าเวลาตั้งซ่อม
 จะเป็นประธานองคมนตรีตาม หรือนายก
 รัฐมนตรีก็ตาม นั้นแล้วแต่ที่เราจะเขียนไป
 ทางไหน ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
 ในระบบ รัฐธรรมนูญ นั้น มีหน้าที่ ถวายคำ
 แนะนำและเป็นผู้รับผิดชอบตาม บทบัญญัติ
 ในรัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้นในการแต่งตั้ง
 สมาชิกสภาที่ ๒ นี้ไม่ใช่พระมหากษัตริย์ทรง
 กระทำตามพระราชอัชฌาศัย และก็ไม่ใช่ผู้
 รับสนองพระบรมราชโองการนั้นจะทำได้ตาม
 อำเภอใจเหมือนกัน ต้องประกอบด้วยกัน
 ทั้งสองฝ่าย เพราะฉะนั้นการไตร่ตรอง การ
 พิจารณาก็ควรจะเป็นไปโดยรอบคอบ โดย
 เฉพาะอย่างยิ่ง สมาชิก สภา ข่าพเจ้าก็เชื่อ
 มั่นเหลือเกินว่า เราไม่มีความ ได้มีความ
 แน่ใจในองค์พระมหากษัตริย์ของเรา แม้

แต่พระราชอำนาจหลาย ๆ อย่าง เราได้
 ถวายแล้ว มาถึงเกี่ยวข้องกับคุณสมบัติของ
 สมาชิกประเภทที่ ๒ นี้ เราจะวางกรอบ
 โดยผูกมัดพระมหากษัตริย์ หรือจะเป็นผู้
 ถวายคำแนะนำก็ตาม ให้อยู่ในกรอบกระนั้น
 หรือ จุดสำคัญที่ข้าพเจ้าอยากจะเน้นต่อ
 ประธาน มติทั้งนี้ ข้าพเจ้าวาดภาพบท
 รัฐธรรมนูญว่า ถ้าสถาบันมีมติให้มีบท
 บัญญัติกำหนด คุณสมบัติบาง ประการของ
 สมาชิกสภาที่ ๒ ไว้แล้วอะไรจะเกิดขึ้น ถ้า
 เราพลิกไปรัฐธรรมนูญที่เสร็จ ๆ มา มีอยู่
 ข้อหนึ่งที่บัญญัติไว้ คือสมาชิกสภาที่ ๒
 นั้นต้องเป็นผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้ง
 นี้ที่เขียนกันไว้ ไม่ใช่ หมายความว่าต้องลงมือ
 สมัคร หมายความว่าเพียงมีสิทธิสมัครรับ
 เลือกตั้ง ทั้งนี้เราคิดออกตรงหนึ่ง ผู้ที่มี
 สิทธิสมัครรับเลือกตั้ง เราได้ลงมติไปแล้ว
 ว่าต้องบัญญัติคุณสมบัติบางประการไว้ เช่น
 เชื้อชาติ อายุ การศึกษา เป็นต้น คราวนี้
 เรื่องไม่ยุติแต่เพียงเท่านั้น ท่านประธาน
 เป็นหน้าที่ของกรรมาธิการผู้กร่างจะต้องไป
 คิดค้นอีกตรงหนึ่งว่า นอกจากคุณสมบัติใน
 หลักใหญ่ที่เรากำหนดไว้แล้ว มีข้อใดห้าม
 อะไรบ้าง นี้ข้าพเจ้าวาดภาพมองเห็น นอก
 จากคนที่ไม่เคยติดคุกติดตะราง ไม่ใช่คน
 ล้มละลาย ไม่วิกลจริตอะไร แล้วก็มีข้อ
 ข้อหนึ่ง ต้องไม่เป็นข้าราชการประจำ นี้แน่

เหลือเกิน ไม่ว่า การเลือกตั้ง ของ ประเทศ
 ไตจะยอมให้ ข้าราชการ ประจำ ไป สมัคร
 รับเลือกตั้ง นี้เป็นไป ไม่ได้ ขึ้นเป็นไป
 ก็ยากนัก ใหญ่ อะไรอย่างนี้ เพราะฉะนั้น
 ข้าพเจ้าวาด ภาพ เห็นว่า ในคุณสมบัติ ของผู้
 สมัครรับ เลือกตั้ง นั้น จะต้องมี บท บัญญัติ
 ห้ามข้าราชการประจำไม่ให้สมัครรับเลือกตั้ง
 คราวนี้ เรากลับ มาดู คุณสมบัติ ของ สมาชิก
 สภาที่ ๒ ถ้าเราไม่เขียนไว้เลยว่าสมาชิก
 สภาที่ ๒ จะต้องเป็นผู้มีสิทธิสมัครรับเลือก
 ตั้ง ซึ่งหมายความว่าต้องไม่เป็นข้าราชการ
 ประจำด้วย ก็หมายความว่าสมาชิกสภาที่ ๒
 มีข้าราชการประจำไม่ได้เลย อันนั้นก็ออก
 คิดได้ ๒ ทาง ฝ่ายหนึ่งอาจจะเห็นว่า อ้อ
 ตีมาก ไม่เป็นข้าราชการประจำ ข้าพเจ้าก็
 เคยคิดเช่นนั้น แต่เห็นโดยเหตุที่เสถียรภาพ
 ของบ้านเมืองเราที่เป็นมา ๆ นี้ข้าพเจ้าต้อง
 ใจเหลือ เกินว่า ถ้าห้ามไม่ให้ ทรงพระกรุณา
 โปรดเกล้าฯ ตั้งข้าราชการประจำมาเป็น
 สมาชิกเสียเลยนั้น เสถียรภาพบ้านเมือง
 เป็นอย่างไร ข้าพเจ้ามีความวิตกกังวล
 นี้ข้าพเจ้า ไม่ได้กล่าว เพื่อจะ ย่อม นำใจท่าน
 สมาชิก ทั้งชยัน ในฐานะที่เป็น ข้าราชการ
 ประจำเป็นส่วนมากหรอก แต่ว่าข้าพเจ้า
 หวาดวิตกกังวล และข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าว่า
 บทบัญญัติรัฐธรรมนูญจะไปเขียนคุณสมบัติ
 ของสมาชิกสภาที่ ๒ ออกมาจากตัวเองมีคุณ

สมบัติ เช่นอายุ ๕๐ ปีหรือการศึกษาดังฉบับ
 ขันปริญญา หรือมีคะแนนต้องเป็นอะไร ๆ
 ต่าง ๆ นานาอย่างนี้ เสร็จแล้วหนึ่งเคย ๆ
 เกี่ยวกับความเป็นข้าราชการประจำ เรา
 ของรัฐธรรมนูญ ๒ มาตรา มาตราหนึ่ง
 ว่าด้วยสภาพที่ ๓ อีกมาตราหนึ่ง
 ว่าด้วย สภาพที่ ๒ แล้วมาเทียบคุณสมบัติกัน
 นั้นก็เขียนลงไป นั้นก็เขียนลงไป และเกิด
 เว้นเสียอันหนึ่ง เกี่ยวกับสภาพที่ ๒ เงียบดี
 ไม่พูดถึงความเป็นข้าราชการประจำ อีกทั้ง
 ไม่พูดถึงว่า เป็นผู้ ที่มี คุณสมบัติ สมควร รับ
 เลื่อนตง มันฟ้องตัวเองอย่างไร ๆ เหลือเกิน
 เพราะฉะนั้น การจะเขียนอะไรให้เห็นความ
 แตกต่างกันมาก ข้าพเจ้าว่าในตัวอักษรก็
 เกือบ ในความจริงก็รู้สึกว่าจะติดขัดของ
 ใจ แต่ถ้าเราปลงใจเสียว่าเรื่องนี้อาจ
 ความ ใจใจ และ วางใจ ใน พระมหากษัตริย์
 ตลอดจนผู้ที่จะทูลเกล้าฯ ถวายคำแนะนำ
 เช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าว่าไม่ต้องเขียนอะไรเลย
 อย่างประเทศอังกฤษ เวลาคอนที่จะรับ
 แต่งตั้งเป็นสมาชิกของสภา House of
 Lords สภาสูง มีนิตเดียวคือต้องเป็นลอร์ด
 คนธรรมดาเป็นใครก็ตาม และก็ต้องเป็น
 ลอร์ดขึ้นมา เขาก็เป็นสมาชิกสภาสูง เมื่อ
 คิดถึงคนธรรมดาที่เขาตั้งเขาไม่ได้บอกเลย
 ว่าคนที่ได้รับแต่งตั้งนั้นคุณสมบัติอย่างไรบ้าง
 เป็นแต่เพียงตั้งขึ้นก็เป็นลอร์ดเท่านั้น ของ

เรา ข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าโดย เทียบเคียง ก็ทำได้
 -ถวายความไว้วางใจ ถวายเป็นพระราช
 อำนาจ แม้แต่โดยไม่ใช่พระราชอำนาจก็
 ตาม ที่จะทรงเลือกเห็นชอบบุคคลที่สมควร
 ขึ้นมาแต่งตั้งเป็นสมาชิกสภาที่ ๒ ซึ่งไม่ได้
 หมายความว่าต้องทรงตั้ง ข้าราชการประจำ
 แต่หมายความว่า อาจะทรงตั้งก็ได้ และ
 การตงนั้น แน่ละ ต้องทรงมีเหตุผลและ
 เหตุผลยิ่งใหญ่ ข้าพเจ้าคิดว่า ความเป็นอยู่
 ความมั่นคง และเสถียรภาพ ของ บ้านเมืองนี้
 เป็นเหตุผลยิ่งใหญ่ที่สุด ข้าพเจ้าได้ไตร่ตรอง
 ทบทวนดูแล้ว ท่านประธาน ข้าพเจ้ามองดู
 แล้ว ไม่เห็นมีอะไรน่าเกลียดที่ไหนที่จะลง
 มติว่าไม่กำหนดคุณสมบัติ แต่ว่า เมื่อไม่
 กำหนดแล้ว กรรมาธิการ ยกร่าง ไปเขียน
 รัฐธรรมนูญอย่างไรเป็นของง่าย เขียนว่า
 สมาชิกสภาที่ ๒ ซึ่งจะเรียกว่าอะไรก็ตาม
 ประกอบด้วยสมาชิกคน หรือเป็นส่วน
 เท่าไร ของ สมาชิก สภาที่ ๓ ซึ่งจะ ทรง
 พระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งบุคคลที่ทรง
 เห็นสมควรเป็นสมาชิก ท่านก็ลงนาม
 รัฐธรรมนูญ ไม่มีอะไร น่าเกลียด สักนิดเดียว
 หนักตรงกันข้าม ถ้าเราวางกรอบไปบอกว่า
 ต้องอายุ ๕๐ ก็ออกละ ต้องไปนั่งเลือกพัน
 คนอายุ ๕๐ ที่สมควรเหมือนกัน อย่างไรก็ตาม
 ก็ต้องเป็นผู้ ที่ทรงเห็นสมควรอยู่นั่นเองที่ไม่
 พน หนักคนอายุ ๕๐ ก็ปิดประตูเสียไปทรง

เห็นว่าคนอายุ ๓๘ ควรเป็นก็ไม่ได้ ใครจะ
ไปทราบ เราไปนี่ก็ว่านายกรัฐมนตรีต้อง
เป็นคนแก่หน่อยอายุเกิน ๔๐ หรือไม่จำเป็น
เราอาจจะมีการประชุมอะไรเกิดขึ้น เรานึกถึง
นโยบายอายุเท่าไรที่เป็นแม่ทัพเป็นผู้นำของ
ประเทศอายุเท่าไร สมัยนี้คนเก่งๆ ในโลก
นี้อายุเท่าไร สมมติว่าเขาเป็นนายกฯ เขา
ทำคุณงามความดีแก่ประเทศแล้ว เขาพ้น
จากตำแหน่งแล้วด้วยความบริสุทธิ์ ผุดผ่อง
เขาเป็น คนที่ ควร อย่างยิ่ง ที่จะเข้ามา ช่วย
ประเทศชาติ มาประคับประคองอย่างนี้ ถ้า
เกิดมีนั้นสมควรที่จะได้รับแต่งตั้ง ตั้งไม่ได้
คิดด้วยอายุเป็นต้น นี่ข้าพเจ้ายกตัวอย่าง
นี้ดหมอบอย่างสั้นๆ อาจจะมีอีกเยอะแยะ
ผู้ที่ทรงคุณงามความดีที่อายุไม่ถึง ๓๕ สมมติ
ว่า เรากำหนดบอกว่าจะต้องเป็นผู้ มีสัญชาติ
ไทยโดยกำเนิด หมายความว่า อุตหมตพวก
ที่ได้รับโอนชาติ พวกอะไรมาเป็นสมาชิก
ประเภทที่ ๒ ไม่ได้อะไรอย่างนี้ ข้าพเจ้าเห็น
ว่าไม่จำเป็น เพราะในการทรงพระกรุณา
โปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง เราหลักตามก็เห็น
ว่าไม่พ้นที่จะทรงพระกรุณาฯ แต่งตั้งผู้
เป็นไทยแท้โดยจิตใจด้วยความรักชาติ ด้วย
ความเห็นประโยชน์ของประเทศชาติ คงไม่
เอาคนที่มึนประวิติไม่โตในเบ้องหลังหรือที่เป็น
ที่สงสัยมาตั้ง เพราะฉะนั้น การที่ตั้งบอกว่า
ต้องมีสัญชาติไทย ข้าพเจ้าคิดว่าไม่มีความ

หมายอะไรต่างกับสมาชิกสภาที่ ๓ ซึ่งเป็น
เรื่องที่เขาสมัครเข้ามาเลือกตั้ง เราก็ต้อง
วางเขตปิดประตูกันไว้แค่นั้น คนอยู่หลังทงก
นี้มาสมัครไม่ได้ คนข้างหน้าสมัครได้ เพราะ
เป็นเรื่องใจเขาสมัคร เขาอาสา แต่สภาที่ ๒
ไม่ใช่เรื่องอาสา เป็นเรื่องทรงพระกรุณา
โปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง เพราะฉะนั้น ทรง
พระ กรุณา โปรดเกล้าฯ แต่ง ตั้ง ผู้
เหมาะสม เพราะว่า ในการทรงทำอะไรแม
ในรัฐธรรมนูญนี้จะไม่ทรงรับผิดชอบ ความ
รับผิดชอบตกอยู่กับผู้รับสนองพระบรมราช-
โองการก็ตาม ก็ต้องทรงพระราชทานความ
คิดเห็น ต้องทรงทักท้วง ทรงแนะนำอะไร
บ้าง ดังที่ภาษิตรัฐธรรมนูญองค์ฤษมีว่า
The King has the right to warn
คือทรงมีพระราชอำนาจที่จะตักเตือน ที่จะ
แนะนำได้ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่
ห่วง ๓ ถ้ามาหลักการศึกษา สมมติว่าถ้า
เราไปกำหนดการศึกษาของสมาชิกสภาที่ ๒
กำหนดอะไร กำหนดปริญญา เอ๊ะ บิด
ประตูเสียอีกแล้ว คนที่เขาไม่ได้ผ่านปริญญา
แต่เข้ารับราชการมา มีประวัติมาดีจนกระทั่ง
กินบำนาญ มีความเชี่ยวชาญในการปกครอง
การทหาร การพลเรือนตั้ง แล้วปิดประตู
เสียแล้ว ถ้าว่าสูงเกินไปกำหนดบอกว่า
สำเร็จชั้น ๘ หรือมัธยมศึกษาบริบูรณ์ ไม่
มีความหมายแม้แต่สักนิดเดียว สำหรับสภา

ที่ ๒ จะกำหนดอะไรก็ไม่มีความหมายทางนั้น
 ต่างกับสภาที่ ๑ ท่านประธาน สภาที่ ๑ นั้น
 เพราะเขา สมัคร คุณสมบัติ ที่เราขีดเส้น ไว้
 เป็นเครื่องกัน คนที่อาจยังไม่สมควรจะสมัคร
 เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าเมื่อได้ไตร่ตรองดูแล้ว
 จึงกราบเรียนท่านประธานว่า ข้าพเจ้าปลงใจ
 จริง ๆ และขอวิงวอนท่านสมาชิกว่าเรื่อง
 ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นการเหมาะสมอย่างยิ่ง โดย
 เฉพาะสถาน ที่จะถวาย พระราชอำนาจ อัน
 โดยไม่ต้องวางกรอบ ในที่นี้ข้าพเจ้าไม่ได้
 หมาย ความว่า ถวายพระราช อำนาจ โดย
 พระราชอัธยาศัย แต่เป็นไปตามระบอบ
 รัฐธรรมนูญ

นายประยูร กาญจนกุล : ในเรื่อง
 คุณสมบัติของสมาชิกสภาสูงนี้ ผมเห็นตรง
 กันข้ามกับ ท่านสมาชิกที่ ๒ อีกไปเลยแล้ว
 คือเห็นว่าควรที่จะได้กำหนดคุณสมบัติไว้ใน
 รัฐธรรมนูญให้แน่ชัดลงไป เพราะเหตุที่ว่า
 คุณสมบัติของสมาชิกสภาล่างเราก็ได้ลงมติ
 ให้ กำหนด ไว้ ใน รัฐธรรมนูญ แล้ว หลาย
 ประการ สภาสูงนี้จะเป็นส่วนหนึ่งของ
 รัฐสภาเมื่อรวมกับสภาล่าง สมาชิกก็ควร
 จะได้กำหนดคุณสมบัติไว้ในรัฐธรรมนูญเช่น
 เดียวกัน และกระผมจึงเห็นว่าควรที่จะกำหนด
 ไว้ในรัฐธรรมนูญทั้งหมด ไม่ใช่แต่เพียง
 บางประการ เพราะว่าสมาชิกสภาสูงนี้ตาม
 หลักที่ได้ลงมติไปแล้ว จะเป็นประเภท

สมาชิกที่ ๒ รับการแต่งตั้ง ไม่ใช่การเลือกตั้ง
 เพราะฉะนั้น จะไปกำหนดหรือบัญญัติไว้ใน
 พระราชบัญญัติการเลือกตั้งไม่ได้ ก็ควรจะ
 กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญให้แน่ชัด นอก
 จากนี้ การกำหนดคุณสมบัตินี้ไม่จำเป็นที่
 จะต้องไปคำนึงถึงเรื่องวัยวุฒิให้มากนัก กระ
 ผมเห็นว่าควรที่จะคำนึงถึงคุณวุฒิ ความ
 สามารถ ของผู้ที่ได้รับ การ แต่งตั้ง เป็นใหญ่
 เพราะว่า การที่เรา จะกำหนด เอาวัยวุฒิ เป็น
 เรื่องสำคัญนั้น บางทีจะไม่สู้ ได้ประโยชน์
 นัก เพราะว่าบางท่านถึงแม้ว่าจะมีวัยวุฒิ
 สูง แต่ว่าท่านได้วางมือจากกิจการบ้านเมือง
 หรือขาดความสนใจในกิจการบ้านเมืองหรือ
 ทอดทิ้งไปแล้วเป็นเวลานาน ก็อาจจะไม่ทำ
 ประโยชน์ให้ได้มากนัก ควรจะมุ่งตั้งผู้ที่มี
 ความรู้ความชำนาญความชำนาญในชีวิตหรือ
 ในกิจการส่วนรวมของบ้านเมืองแล้ว ก็
 แต่งตั้ง ให้ เป็นสมาชิก สภาสูง จะได้ ช่วยทำ
 ประโยชน์ให้แก่บ้านเมืองมากขึ้น กระผม
 เห็นว่า สภา สูงนี้ ควร จะ พยายาม ให้ เป็น
 สถาบันที่ พึงทะนุถนอม ระบอบ ประชาธิปไตย
 เพราะฉะนั้น ส่วนประกอบของสภาสูงนี้เป็น
 เรื่อง สำคัญ ที่ สุด ที่ เรา จะ ให้ สภา สูง นี้ มี
 ประโยชน์ หรือไม่ ก็อยู่ที่ ตัว สมาชิก ที่ได้รับ
 แต่งตั้งนั่นเอง ถ้าหากว่าเราแต่งตั้งผู้ซึ่งไม่
 สามารถที่จะทำประโยชน์ หรือไม่มี ความ
 ขำนาญ หรือชำนาญ ในกิจการของบ้านเมือง

มาแล้ว ก็จะไม่ช่วยพิทักษ์รักษาระบอบ
 ประชาธิปไตยของเราได้เท่าใดนัก ถ้าหากว่า
 ไม่กำหนดคุณสมบัติ การแต่งตั้งก็จะเป็นไป
 ตามเหตุผลทางการเมืองแต่ละสมัย ก็เท่าที่
 ทราบแล้วว่า พระมหากษัตริย์มิได้ทรงใช้
 พระราชอำนาจโดยพระองค์เอง ในการที่แต่งตั้ง
 ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ ซึ่ง
 ถวายคำแนะนำ ในการ แต่งตั้ง สมาชิก นั้น
 เพราะฉะนั้น เราจะ ทราบ ได้ ว่าจะ อย่างไรว่า
 รัฐบาลแต่ละสมัยนั้น จะไม่ไปถือ เหตุผลทาง
 การเมือง หรือประโยชน์ของ พรรค เป็นใหญ่
 ถ้าหากว่ารัฐบาลถวายคำแนะนำให้พระมหากษัตริย์
 ทรง แต่งตั้ง แต่เฉพาะ สมาชิก ที่เป็น
 พรรคพวกของตน หรือเพื่อเหตุผลทางการเมือง
 อย่าง เดียว ก็จะต้องมี การ กระทบ
 กระเทือนกับสภาล่าง และก็อาจจะมีการ
 เปลี่ยนแปลงกันอยู่เรื่อย ๆ ทุก ๆ สมัยที่ส่น
 สมาชิกภาพของสภา หรือเปลี่ยนรัฐบาลไปที
 ก็จะมีการเปลี่ยนแปลงมาก สมาชิกจะไม่
 ดำรง ตำแหน่ง อยู่ให้ เป็นการ ต่อเนื่อง ถาวร
 สำหรับผู้ที่ได้ทำประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติ
 อย่างแท้จริง และนอกจากนี้ เหตุผลทาง
 การเมืองทางปฏิบัติ นั้น อาจจะมีข้อเสีย
 หลายประการ เช่น สมมติว่าถ้าหากว่า
 แต่งตั้ง โดยคำแนะนำของรัฐบาลและในสมัย
 นั้นต่อไปก็จึงจะมีพรรคการเมืองอะไรเกิดขึ้น
 ผู้ที่เป็นพรรคของรัฐบาล ที่ไปสมัครรับเลือก

ตั้งเป็นสมาชิกสภาล่างไม่ได้ รัฐบาลก็มา
 ตั้งให้เป็นสมาชิกสภาสูง อย่างนั้นก็อาจจะ
 ทำได้ และเคยมีการปฏิบัติอยู่บ้างแล้ว ใน
 บางเรื่องเหมือนกัน เช่นอย่างว่าเคยมีทาง
 ปฏิบัติอยู่ในเรื่องการตั้งสมาชิกสภาเทศบาล
 ประเภทที่ ๒ บางสมัยซึ่งไปตั้งบุคคลที่
 เลือกตั้งไม่ได้และมาเป็นก็ทำให้เป็นที่ดูหมิ่น
 ดูแคลน ของ สมาชิก สภา ล่าง เป็น อัน มาก
 เพราะฉะนั้น กระผมเห็นว่า ควรจะ กำหนด
 คุณสมบัติ ไว้ให้ แน่นนอน และ กำหนด ไว้ใน
 รัฐธรรมนูญ และคุณสมบัตินั้นควรจะหนัก
 ไปใน ทางคุณวุฒิ และความรู้ ความชำนาญ
 ความรอบรู้ และกิจการ บ้านเมือง ให้มากขึ้น
 มากกว่าที่จะเน้นเรื่องวัยวุฒิ นอกจากเรื่อง
 คุณสมบัติแล้ว ผมเห็นว่าควรจะได้บัญญัติ
 ข้อต้องห้ามไว้ในรัฐธรรมนูญด้วยว่า บุคคล
 บาง จำพวกนั้น อาจจะ เป็นผู้ ที่ได้ รับแต่งตั้ง
 เป็นสมาชิกสภาสูงไม่ได้ เช่นเราได้ลงมติไป
 แล้วว่า รัฐมนตรีจะเป็นสมาชิกสภาล่าง
 ด้วยไม่ได้ เพราะฉะนั้น เพื่อให้สอดคล้อง
 ต้องกันก็ควรกำหนดเช่นเดียวกันว่า รัฐมนตรี
 ก็ไม่ควรที่ ได้รับ แต่งตั้ง เป็น สมาชิก สภาสูง
 เหมือนกัน และนอกจากนั้น อาจจะมีคุณสมบัติ
 อย่างอื่น ๆ เช่นว่าผู้ที่ เป็นสมาชิกสภา
 ล่างอยู่แล้ว ก็ต้องห้ามไม่ให้ เป็นสมาชิกสภา
 สูงด้วยในขณะเดียวกัน และควรที่จะกำหนด
 คุณสมบัติ ต่อไป เพื่อให้เป็นไป ตามหลักการ

(๒)

แยก ใช้ อำนาจ ประชาธิปไตย ซึ่งเป็น หลักสำคัญในระบบประชาธิปไตย เช่นว่า ข้าราชการประจำก็ไม่ควรที่ ได้รับการแต่งตั้ง ให้เป็นสมาชิกของสภาสูง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของรัฐสภา เหมือนกัน เพราะเหตุที่ ข้าราชการประจำ ก็เป็นส่วนหนึ่งของ ฝ่ายบริหารชั้นต่อรัฐบาลอยู่แล้ว ก็ควรจะทำหน้าที่ไป ในทางฝ่ายบริหารแบ่งแยกหน้าที่กัน ทำอย่าให้มีการก้าวก่ายกัน ระหว่างเรื่องการเมืองและข้าราชการประจำ ซึ่งเป็นหลักปฏิบัติที่เขาปฏิบัติในประเทศที่ประชาธิปไตย ได้เจริญถึงขีดแล้ว แต่ผมก็เห็นด้วยเหมือนกันว่า ข้าราชการประจำในประเทศเรานั้นมีบทบาทสำคัญมาก และเป็นผู้ ที่มาเพื่อยุประโยชน์ให้มาก แต่ว่ารัฐธรรมนูญที่เราจะร่างต่อไปนี้เราจะให้เป็นหลักถาวรก็ควรที่จะได้บัญญัติ ให้ถูกต้องตามหลักการ ที่นิยมกันในระบบประชาธิปไตยด้วย คือจะมีเหตุผล ช้อยกเว้นเป็นพิเศษอะไรต่าง ๆ นั้น ก็ไม่เป็นการสมควร ถ้าช้อยกเว้นนั้นเป็น หลักสำคัญในระบบประชาธิปไตย

พระยาสุรินทรพิพิธ : กระผมขอ ขอสอนับสนุนคำอภิปรายของท่านสมาชิกที่ได้อภิปรายจบไปเมื่อกัน ในหลักที่ว่า เราสมควรที่จะบัญญัติคุณสมบัตินี้ไว้ในรัฐธรรมนูญ และตลอดทั้งควรที่จะมีข้อห้าม ดังที่ท่านสมาชิกได้อภิปรายเมื่อตะกนแล้ว ส่วน

ท่านสมาชิกผู้อภิปรายคนที่ ๒ ที่ท่านว่าการ บัญญัติไว้ไม่มีความหมายนั้น กระผมยังไม่ปลงใจเห็นด้วย กระผมเห็นว่ามีความหมาย มาก ที่เดียวใน การที่จะ บัญญัติ คุณสมบัตินี้ของ สมาชิกที่ พระมหากษัตริย์ทรงตั้งไว้ในรัฐธรรมนูญ และที่ท่านได้กล่าวเมื่อ กว่า ถ้าบัญญัติไว้คุณสมบัตินี้ของผู้สมัครรับเลือกตั้ง ซึ่งราษฎรเลือกตั้ง กับคุณสมบัตินี้ของ สมาชิก ซึ่ง พระมหากษัตริย์ ทรง ตั้ง จะแตกต่างกัน จะไม่ช่วย ไม่งามอะไรใน กระผมคิดว่า การพิจารณาในขณะนี้ ญัตติ มีเพียงว่าเราควรที่จะกำหนดคุณ สมบัตินี้ไว้ในรัฐธรรมนูญหรือไม่ เรายังไม่ได้พิจารณา กันถึงว่า จะควร บัญญัติ ไว้ ประ การใดบ้าง เรายังไม่ได้พิจารณากันถึง แล้วท่านก็ยก ถึงเรื่องอายุ เรื่องวิทยฐานะ ตลอดถึงเรื่อง สัญชาติว่าบัญญัติไว้ ก็ไม่เห็น มีประโยชน์อะไร แต่ว่านั่นแหละกระผมเห็นว่า มีประโยชน์มาก ถ้าเราไม่มีบัญญัติข้อห้ามหรือ คุณสมบัตินี้ไว้ อาจจะเป็นได้ใหม่ ในสภาสูงของเรา จะมี คนต่างชาติ เข้ามา เป็น หรือ มีบุคคลอะไรเข้ามาเป็นจะเป็นได้หรือไม่ ทั้งนี้ ในหลักการที่กระผมเห็นว่า ควรตั้งบัญญัติไว้ นั่นก็คือ เราต้องคิดว่าสมาชิกที่พระมหากษัตริย์ทรงเลือกตั้งนั้น มีฐานะหน้าที่ เป็นอย่างไร เราได้พูดกันมานานนี้มาแล้ว ว่าสมาชิกซึ่งจะเรียกว่าสภาสูงหรือสภาอะไร

นก็ตาม มหนาทขบยง มหนาทขบยงเราก
 ต้องคิดว่าบุคคลที่จะเป็นสมาชิกนั้นจะต้อง
 มีคุณสมบัติ ถ้าอย่างนั้นจะมาเป็นสภาทำ
 หน้าที่ขบยงอย่างไรได้ จะเหมาะสมกับเจต
 นารมณ์ของเราหรือไม่ แล้วอีกประการหนึ่ง
 กรมซึ่งเห็นว่าสำคัญมาก รัฐธรรมนูญที่
 บัญญัติออกไปนั้น ย่อมเป็นบทศึกษาของ
 ทั้งคนไทยและชาวต่างประเทศ แต่ทันทเมื่อ
 เรายามาพิจารณาว่า เอ๊ะ บุคคลที่จะสมัคร
 เข้ามาเป็นสมาชิกสภาล่าง หรือสมาชิกสภา
 ผู้แทนราษฎรอะไร รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ว่า
 จะต้องมีความสมบูรณ์อย่างนั้นอย่างนี้ ที่ส่วน
 สมาชิกที่พระมหากษัตริย์ทรงเลือกตั้งซึ่งเรา
 อาจจะเรียกว่าสภาสูงหรืออะไรนั้น มีหน้า
 ที่จะต้องขบยง แต่ทว่าไม่มีคุณสมบัติอะไร
 เลย แล้วทันทคนไทยที่เขาศึกษารัฐธรรมนูญ
 นี้เขาก็จะต้องสงสัยคือ ไม่มีน้ำหนัก ไม่มี
 อะไรเป็นเครื่องประกันว่าฐานะของผู้ที่เป็น
 สมาชิกที่ทรงเลือกตั้งนั้นสมควรแก่หน้าที่ ไม่
 อะไรเป็นเครื่องบอก ไม่มีอะไรเป็นเครื่อง
 ประกัน นี้จะต้องทำให้ผู้ที่สนใจศึกษาใน
 รัฐธรรมนูญของประเทศไทยนั้น มีความ
 สงสัยและกัณนอยู่มากที่สุด เพราะว่าไม่มี
 อะไรเป็นเครื่องบอกหรือสมาชิกสภาสูงนี้เป็น
 อะไรก็ไม่รู้ มาอย่างไรก็ไม่รู้ อะไรๆก็ได้
 และ ก็ดู กระ ไร อยู่ ผมคิดว่าจะทำให้
 รัฐธรรมนูญของเราทั้งฉบับ ซึ่งเราตั้งใจจะ

ทำให้นั้น จะมาไหว จะมาอ่อนลงตรงนั้น
 ด้วยเหตุนี้ ผม ขอกราบเรียน อย่าง หนึ่ง ว่า
 จำเป็นที่จะต้องกำหนดคุณสมบัติของสมาชิก
 ที่จะทรงเลือกตั้งนั้นไว้ในรัฐธรรมนูญ โดย
 เหตุผลดังที่ผมได้กราบเรียนมาแล้ว

พลโท วิชัย พงศ์อนันต์ :

การท
 เรายจะพิจารณาว่าจะมากำหนดคุณสมบัติของ
 สมาชิกซึ่งพระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งหรือไม่
 เพียงไรนั้น ท่านสมาชิกหลายท่านก็ได้กล่าว
 มาแล้ว ความจริงเรื่องนี้เป็นเรื่องที่สำคัญ
 ซึ่งเราควรจะพิจารณาโดยรอบคอบเหมือนกัน
 โดยมีหลักมีเกณฑ์ ตามที่ท่าน สมาชิก ผู้หนึ่ง
 ท่านกล่าวถึง ประวัติศาสตร์ของ รัฐสภาไทย
 ในสมัยที่เรามีพฤฒสภาและวุฒิสภา ซึ่งใน
 สมัยนั้น ก็ได้มีการ กำหนด คุณสมบัติ ไว้บาง
 ประการ ซึ่งท่านทั้งหลายคงจะได้ทราบดี
 โดยเฉพาะสมาชิกคนที่ ๒ ซึ่งได้กล่าวและ
 เห็นว่าไม่เห็นด้วยเลย ในการที่จะกำหนด
 คุณสมบัติของสมาชิกสภาสูงไว้ด้วย เป็นต้น
 ว่า กล่าวได้ว่า กำหนดไว้เพื่ออะไร ท่านเองนี้
 ความจริงกำหนดไว้เพื่ออะไร เรายจะต้อง
 ทราบดีแล้วว่า วุฒิสภา สภาสูงหรือสภาที่
 พระมหากษัตริย์ ทรงตั้งนั้น เป็นสภา อันทรง
 เกียรติ มหนาทขบยง มีความรับผิดชอบ
 อย่างมากมาย เพราะฉะนั้นในการที่เราจะ
 เข้าไปนั่งใน สภานั้น จะต้อง เป็นผู้ที่มีเกียรติ
 และมีคุณวุฒิเหมาะสม การที่เราจะคัดเลือก

บุคคลเขาไปนั้น เราจะต้องมีหลักเกณฑ์ พอสถมควร ไม่ใช่ว่าเลือกตามอารมณ์ ไม่มีแผน ไม่มีโครงการ ไม่มีข้อคิดอะไร เพราะฉะนั้นการที่เราจะเลือกต่าง ๆ นั้น เราก็จะต้องมีวางหลักเกณฑ์ไว้เหมือนกันเพราะฉะนั้นสมาชิกคนที่ ๒ ทกลงมาถึงเรื่องอายุ ไม่เห็นมีความจำเป็นที่จะต้องกำหนดอายุไว้เลย เป็นต้นว่าเรากำหนดอายุ ๕๐ ปี แต่ผู้เลือกตั้ง เขามาจาก ราษฎร อายุ ๖๐ - ๗๐ เหล่านนี้เป็นต้น ความจริงอายุไม่เกี่ยวกันเลย โดยที่เรากำหนด อายุ หรือ ไม่ กำหนด ก็ตาม เพราะในขณะนี้เราไม่ได้พิจารณาถึงเรื่องรายละเอียด แต่ว่าท่านพูดถึงอายุ ข้าพเจ้าก็จะกล่าวด้วยเหมือนกัน ที่เรากำหนดหรือสมัยก่อนได้เคยกำหนดว่าอายุไม่ต่ำกว่า ๕๐ หมายถึงความว่าผู้ที่ จะมาอยู่ในสภาสูง สภานั้นมีเกียรตินั้น ควรจะได้ผู้ที่มีคุณวุฒิ มีวัยวุฒิ พอสถมควร ซึ่งเป็นผู้หลัก ผู้ใหญ่ มีความรอบคอบ สุขุม ไม่ใช่ว่าเขาเด็ก ๆ ประโยชน์โทษ เอก อายุ ๓๐ อะไรทำนองนี้ ซึ่งผ่านประสพการณ์มานานพอสมควร เพราะกิจการบ้านเมืองนั้น ไม่ใช่ของเล่น จะต้องทำจริงจัง เพื่อผลดีแก่ส่วนรวม นอกจากนั้นยังกล่าวถึงอีกหลายเรื่องเช่น เป็นต้นว่า ถ้าไม่กำหนดพระมหากษัตริย์จะทรงตั้งผู้มคุณวุฒิอย่างนั้น หรือ อย่างนี้ไม่ใช่หมายความว่า เมื่อไม่กำหนดแล้วก็เป็นการยุ่งยาก ไม่มีแนว

ไม่มีวิธีดำเนินการ หรือไม่มีหลักที่จะให้รัฐบาล หรือ ผู้ที่ เสนอ คำแนะนำ พระมหากษัตริย์ทรงตั้งจะดำเนินการอย่างไร ก็ปล่อยความหนักใจหรือความรับผิดชอบหรือความเสียหายแก่ท่านผู้รับผิดชอบในเรื่องนี้ ซึ่งท่าน บอกว่า ควร จะ ได้วางใจ ใน พระ มหากษัตริย์และผู้ทูลถวายคำแนะนำ ความจริงเราได้วางใจอยู่แล้ว ทุก ๆ คนต้องได้วางใจ เพราะ ว่าเราต้อง เคารพ เทิด ทูน พระ มหากษัตริย์ หรือรัฐบาลซึ่งจะต้องถวายคำแนะนำหรือได้วางใจ แต่ว่าที่เรามาพิจารณากันนี้เพื่อจะวาง หลักเกณฑ์ และวิธีการที่ดีที่สุด เพื่อที่จะช่วยเหลือกิจการ ใน การที่จะแต่งตั้งสภาสูงนี้ให้เป็นผลดี เราถึงได้มาพิจารณากัน ข้าพเจ้าเองได้เห็นด้วยกับสมาชิกหลายท่านที่ว่า ควรได้กำหนดคุณวุฒิบางประการ หรือคุณสมบัติบางประการไว้ แต่ความจริงมาอภิปรายกันในรายละเอียดมากเกินไป จึงทำให้เซอไป ว่าถึงเรื่องสัญชาติ เรื่องคุณวุฒิ เรื่องข้าราชการประจำการ อะไรพวกนี้เรื่องเลยไปกันใหญ่ ในขั้นต้นเราควรจะขึ้นมาพิจารณากันว่า เราควรจะทำหนดไว้หรือไม่ ซึ่งข้าพเจ้าเองก็เห็นด้วยกับท่านผู้มเกียรติว่า ควรกำหนดไว้ แต่ควรกำหนดไว้เพียงบางประการ เท่าที่ ความ จำเป็น หรือ เหมาะ แก่ สถานการณ์เท่าที่จำเป็นแค่นั้น เหมาะ อย่างไรนั้น เราจะต้องไปพิจารณาอีกทีหนึ่ง

ต้องใช้เวลามาก ซึ่งเราจะมาตงนคิดขณะนั้น
ข้าพเจ้าคิดว่ายังคิดไม่ได้หรอก ข้าพเจ้ามี
ความเห็นเช่นนั้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึง
เห็นด้วยว่า เราควรจะกำหนดคุณสมบัติ
บางประการไว้

พันเอก จิตต์ ธารโชติ : กระผม
มีความเห็นในทางสนับสนุน เกี่ยวกับ หัวข้อ
ระเบียบวาระที่ว่า จะควรกำหนดคุณสมบัติ
ของสมาชิกสภาสูง หรือสมาชิก ซึ่งพระมหากษัตริย์ทรงตั้งหรือไม่ กระผมมีความเห็น
ในทางที่ว่า ไม่ควรกำหนดคุณสมบัติไว้
อันกระผมก็อยากจะกราบเรียนท่านประธาน
ว่า ในการที่เราขอมริบว่าเราควรมีรัฐสภา
นั้น ประกอบด้วยสองสภา คือ สภาล่าง
สภาหนึ่ง ซึ่งราษฎรเป็นผู้เลือกตั้งมา แล้ว
อีกสภาหนึ่ง เป็นสมาชิกที่พระมหากษัตริย์ทรงตั้งนั้น เราคงขอมริบกันมาตั้ง
แต่ต้นว่า เราขอมริบระบบ หมายความว่า
ระบบ guiding democracy หรือประชาธิปไตย
ที่ต้องมีพลเมืองได้ อันนี้เราขอมริบมา
แต่ต้นแล้ว เพราะฉะนั้นในการที่เราขอมริบ
เช่นนั้น หมายความว่า เราขอมริบว่าเรา
ไม่ได้ เป็น ประชาธิปไตย โดย สมบูรณ์ อย่าง
อุดมคติของประชาธิปไตย ซึ่งหมายความว่า
เราขอมริบว่า เราไม่ได้เป็นประชาธิปไตย
โดยสมบูรณ์อย่างอุดมคติของ ประชาธิปไตย
ซึ่งหมายความว่าสมาชิกของรัฐสภานั้น ควร

จะเป็นสมาชิกซึ่งเลือกตั้งทั้งสิ้น อันเรา
ขอมริบแล้วซึ่งความมุ่งหมาย ในการที่เรา
ขอมริบเช่นนั้น ก็เนื่องมาจากเหตุที่ว่าความ
อลเวงหรือความอลหม่าน อันเกิดจาก มีสภา
โดยที่มี สมาชิกเลือกตั้งกันมาจาก ราษฎรแต่
เดิมนั้น เป็นเหตุให้เราต้องประสบการณ
มีการ ปฏิวัติกัน มีการ ล้ม มีการ ยุบ สภา กัน
เหล่านั้นเป็นต้น อันนี้เป็นเหตุผลประการแรก
ที่เราขอมริบ เราจึงมาวางหลักการกันว่า
ต่อไป ในระยะหนึ่ง เราควรจะมริบบ ทิวาม
เพียงคอยควบคุมในด้านรัฐสภาซึ่งมีอำนาจ
ในทาง นิติบัญญัติเป็นประการแรก เหตุผล
ประการที่ ๒ ที่สำคัญก็คือ เมื่อเราขอมริบว่า
เราอยู่ในระบบประชาธิปไตยที่มีพลเมืองเช่น
แล้ว เป็นพลเมืองเพื่อใคร อันนี้เป็นประเด็น
ที่ ๒ ที่จะต้องคิดต่อไป การเป็นพลเมืองนั้นก็
เป็นพลเมืองเพื่อให้กับสมุหนายก ในการบริหาร
งานต่อไป ซึ่งหมายถึงรัฐบาลจะเป็นผู้ถวาย
คำแนะนำต่อพระมหากษัตริย์นั่นเอง เพราะ
ฉะนั้นในการที่เราจะไป กำหนดว่า มีคุณวุฒิ
อย่างนั้นอย่างนั้นแล้ว ก็อาจจะเป็นการขัดกับ
หลักการ ที่เราขอมริบมา แต่ต้นว่า ควรมีสอง
สภา และสภาหนึ่งมีพระมหากษัตริย์ทรงตั้ง
อันกระผมจึงขอกราบเรียนท่านประธานว่า
เราขอมริบระบบประชาธิปไตยแบบพลเมืองนี้
เพื่อให้กับฝ่ายบริหารหรือคณะรัฐบาลนั่นเอง
เพราะฉะนั้นเราจะต้องมอบ ความ ไว้วางใจ

ให้กับ รัฐบาล ซึ่งเรา จะ รับ ขึ้น มา บริหาร ประเทศนั้นเป็นเรื่องสำคัญและ รัฐบาล นั้นเองย่อมเป็นผู้ถวาคำแนะนำว่า ใครบ้างที่ควรจะมาเป็นพี่เลี้ยงให้กับสภาล่างเพื่องานของรัฐบาลจะได้ดำเนินการไปโดยมีประสิทธิภาพ และ เป็นไปตามนโยบาย หรือ แผนการ หรือโครงการที่กำหนดได้อย่างสมบูรณ์ ผมมีแผน

นายสมภพ โทตระภักดิ์ : กระผมมีความเห็นตรง กัน ข้าม กับ ท่าน สมาชิกที่ได้อภิปราย ไป เมื่อสักครู่นี้ และก่อนที่จะได้อภิปรายกระผม อยาก จะ ขอประทานครึ่งข้อสังเกตเกี่ยวกับญัตติที่กรรมาธิการได้กำหนดเอาไว้ คือกรรมาธิการ ได้ตั้ง หัวข้อ ไว้ว่า สมาชิกที่พระมหากษัตริย์ ทรงแต่งตั้งนั้น จะควรกำหนดคุณสมบัติหรือไม่ นี่ก็เป็นหัวข้อเท่านั้น การกำหนดหัวข้อเหล่านี้ก็เป็นปัญหาว่า จะควรกำหนดคุณสมบัติหรือไม่นั้น ทำให้เกิดความ เห็น หรือ เกิด ข้อ ท่าง ที่ จะ ทำความเข้าใจว่าควรจะกำหนดคุณสมบัติไว้ในรัฐธรรมนูญหรือไม่ ควรกำหนดคุณสมบัติไว้ในกฎหมายเลือกตั้งหรือไม่ หรือไม่ควรกำหนดคุณสมบัติเลย อันนี้ถ้าหากว่าเราพิจารณาหย่อนไปถึงกำหนดคุณสมบัติในเรื่องนี้โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับคุณสมบัติของสมาชิกสภาล่าง หรือสภาผู้แทน ในหัวข้อในเรื่องนี้ กรรมาธิการ ก็ ได้ วาง อย่าง

ละเอียดเป็นแนวให้สมาชิกได้อภิปราย ได้ถูกต้อง ท่านบอกว่า คุณสมบัติของ สมาชิกที่ราษฎร เลือก ตั้ง นั้น ควรจะ กำหนด ไว้ในรัฐธรรมนูญหรือไม่ ถ้าไม่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญจะกำหนด ไว้ใน กฎ หมายเลือกตั้งหรือไม่ หรือไม่ควรกำหนด นี่ท่านแยกแยะไว้ให้เห็น ๓ ประการด้วยกัน แต่มาถึงเรื่องคุณสมบัติเกี่ยวกับ สมาชิก ที่พระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้ง ท่านกล่าวไว้สั้น ๆ ในครั้งแรกกระผมเองคิดว่า คง จะ ไม่มี ปัญหาอะไรมาก แต่เมื่อได้ฟังท่านกรรมาธิการคือสมาชิกคนที่ ๒ ได้อภิปราย ท่านอภิปรายในทำนองที่ ว่า ไม่ ควร กำหนดเลย การอภิปราย ของ ท่าน ได้ แสดงให้เห็น ใน บางอย่างบอกว่า คล้าย ๆ กับว่าแนวการตั้งหัวข้อนี้ไป อยู่ ที่ ความ ต้อง การ ของ กรรมาธิการไปได้ นี่กระผมเข้าใจว่าเช่นนั้น จึงอาจจะไม่ตรงกับที่ท่านตั้งใจก็ได้ แต่หัวข้อมาการกำหนดหัวข้อโดยลักษณะ ที่แตกต่างกันเช่นนั้น ทำให้เกิดความรู้สึกให้เห็นว่าการกำหนดหัวข้อ อะไรนั้นเอง อยู่ ที่ ใจ กรรมาธิการจะเป็นใหญ่ไม่เสียแล้ว นี่กระผมก็ขอประทานครึ่งข้อสังเกตซึ่ง อาจ จะผิด ท่านสมาชิกก็คงจะทำความ เข้าใจหรือ กรรมาธิการคงจะทำความ เข้าใจ ให้ ฟัง สำหรับในหัวข้อที่ว่าควรจะกำหนดหรือไม่ คือปัญหาถ้าหากว่าความเบื้องต้นหัวข้อมา เช่น น บาง ท่าน ก็

บอกว่าควรกำหนดในรัฐธรรมนูญ บางท่านก็บอกว่าไม่ควรกำหนด แต่สำหรับในความเห็นของกระผมก็เมื่อไม่ทราบว่าจะกำหนดในรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายว่า ด้วยการเลือกตั้งฯ ก็มีปัญหายู่ว่าควรกำหนดหรือไม่ สำหรับในความเห็นของกระผม ถ้าหากจะกำหนดหรือไม่ ไม่ว่าจะป็นรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งฯ กระผมเห็นว่าควรกำหนดคุณสมบัติของสมาชิกที่พระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งไว้ เหตุผลที่ว่าควรกำหนดนั้น เราต้องพิจารณาว่าการกำหนดนั้นมีผลดีอย่างไร ผลเสียอย่างไร อันนี้กระผมต้องขอประทานโทษอันไปถึงการอภิปรายถึงเหตุผลที่สภาร่างฯ นี้ได้อภิปรายไว้ในส่วนที่เกี่ยวกับคุณสมบัติ ของ สมาชิกสภาล่าง สรุปที่กระผมได้ไปตรวจรายงานการประชุมแล้วก็พอจะสรุป ได้ว่า เหตุผลที่ควรกำหนดคุณสมบัติของสมาชิกสภาล่างไว้นั้น ก็เพราะเหตุที่เห็นว่ารัฐธรรมนูญนั้นเป็นกฎหมายที่สำคัญ ของ บ้าน เมือง เป็นกฎหมายสูงสุด การที่เป็นสมาชิกของสภานิติบัญญัติ ซึ่งเป็นสถาบันที่สำคัญสถาบันหนึ่ง ผู้ที่เข้ามาเป็นสมาชิกก็ต้องเป็นบุคคลที่สำคัญ อาจจะดำเนินการที่มีผลเสียหายนต่อบ้านเมืองได้ ฉะนั้นจึงควรกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ โดยเฉพาะในเรื่องเชื้อชาติชาย ๒ ประการ ที่นี้เมื่อเรายอมรับว่าความ

สำคัญของรัฐธรรมนูญก็ ทั้งในด้านคุณสมบัติของสมาชิกเป็นสิ่งสำคัญควร กำหนดไว้แล้ว ที่นี้ปัญหา สำหรับ สมาชิกที่พระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งนั้นมีความสำคัญหรือไม่ที่ควรกำหนดไว้ในกฎหมายสูงสุด ผมเห็นว่าสมาชิกที่พระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งจะมาประกอบ เป็น สมาชิก สภา สูงนั้น มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนกว่าสมาชิกสภาล่างแต่ประการใด และเมื่อได้ฟังคำอภิปรายของสมาชิก ๒ ท่าน ท่านก็บอกความหมายขบข่ง สภาสูงมีหน้าที่ขบข่ง การที่จะกล่าวบอกความหมายขบข่ง ในความรู้สึกของกระผม ๆ ก็รู้สึกว่าเป็นหน้าที่ที่สำคัญมาก เป็น หน้าที่ ที่มี ฤทธิเดช มาก มาย อยู่ หลาย ประการ เพราะเหตุที่ว่าในส่วนที่เกี่ยวกับหน้าที่ของสภาสูงนั้นโดยทั่ว ๆ ไปพิจารณาจากรัฐธรรมนูญประเทศต่าง ๆ สภาสูงก็มีหน้าที่อยู่ ๒ ประการ เท่าที่สรุปแล้ว หน้าที่อย่างอ่อนและหน้าที่ที่มีความสำคัญมาก นั้นก็คือหน้าที่กลั่นกรองเพียงแต่ที่ทวง ให้สภาล่างว่าการที่จะออกกฎหมาย เรื่อง นั้นเรื่องนั้นจะมีผลเสียอย่างนั้น ขอให้พิจารณาอีกครั้งหนึ่ง ถ้าหากสภาล่างเขายินยอมก็ตั้งอันใดก็ตามสภาล่างเขา นี้เรียกว่าสภาสูงทำหน้าที่กลั่นกรอง เป็นหน้าที่อย่างอ่อน แต่หน้าที่ขบข่งนั้นสำหรับบางประเทศซึ่งมี เพียง ส่วนน้อยขบข่งเป็นหน้าที่เป็นดุลถ่วงอำนาจของ

สถานิติบัญญัติ และหน้าที่บริหาร หน้าที่
 ยับยั้งหมายความคล้ายๆ กับลักษณะอำนาจ
 ทั่วไป สภาล่างตรากฎหมายขึ้นมา ถ้าสภา
 สูงไม่เห็นด้วยยับยั้งไว้ก่อนประมาณ ๑ ปี
 หรือ ๒ เดือน ระยะเวลาหนึ่งถึงจะกลับมา
 พิจารณาได้ คือไม่ยอมให้กฎหมายนั้น ไม่
 ให้สภาล่างยืนยันเข้ามาได้ ยืนยันให้ผ่าน
 กฎหมายนั้นไปได้ นี่กระผมเข้าใจว่าลักษณะ
 ยับยั้งควรจะเป็นเช่นนั้น ที่ท่านกล่าว ที่
 ถ้าหากว่าเราจะใช้อำนาจให้สภาสูงมีอำนาจ
 มากมายถึงขนาดนั้น ซึ่งกระผมก็ยังไม่ทราบ
 ว่าจะมีได้แค่ไหนเพียงใด เพราะยังไม่ได้
 ลงมติไป ถ้าหากว่าในกรณีสมมติว่าจะเป็น
 อย่างที่สมาชิกอภิปราย ท่านต้องการให้มี
 อำนาจยับยั้ง ตามกรณีเช่นนี้แล้วผมเห็นว่า
 เมื่ออำนาจมากเช่นนี้ ตัวบุคคลที่ใช้อำนาจ
 นั้นต้องเป็นบุคคลที่มีความสำคัญมาก เมื่อ
 เป็นบุคคลที่มีความสำคัญมาก บุคคลนั้นจะ
 มาจากไหน นี่เป็นปัญหาที่ว่าเราจะได้บุคคล
 ที่มีความรอบรู้อะไรจะใช้อำนาจยับยั้งได้อย่าง
 เป็นผลดีแก่ประเทศชาติ บ้านเมือง นั้น เราจะ
 ได้มาจากที่ใด การจะได้บุคคลที่ตนนี้ โดย
 หลักเหตุผลต้องต้องมีกฎเกณฑ์ มีการกลั่น
 กรอง มีกฎเกณฑ์ที่พอวางระบอบวางระดับ
 ของบุคคลที่จะมาใช้อำนาจนั้น มีการกลั่น
 กรอง ก็ หมายความว่า มอบ อำนาจ ให้ผู้มี
 อำนาจเลือกโดยอาศัยกฎเกณฑ์บางประการ

เท่ากับเป็นการกลั่นกรองไป จะเห็นได้ว่า
 ในกรณีเช่นนี้ความจำเป็นที่จะต้องกำหนด
 คุณสมบัติของสมาชิกที่พระมหากษัตริย์ทรง
 แต่งตั้ง ก็มี ความจำเป็น อย่าง ึ่ง จะต้อง
 กำหนด ส่วนจะกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ
 หรือกฎหมายเลือกตั้งๆ ก็แล้วแต่ แต่จำเป็น
 ต้องกำหนดทันทีหากว่าตั้งที่ท่าน สมาชิกได้
 อภิปรายบอกว่าเราควร มอบ อำนาจให้ พระ
 มหากษัตริย์ทรง แต่ง ตั้งให้ อยู่ในดุลย พินิจ
 หรือพระราชวินิจฉัยของพระองค์ท่าน ใน
 ชั้นกระผมก็อยากจะขอฝากข้อสังเกตไว้ว่า
 การแต่งตั้งถ้าหากว่าเราจะปล่อยให้พระ
 ราชอำนาจที่จะได้ทรงแต่งตั้งสมาชิกสภาสูง
 แล้ว บัญญัติว่าหรือเราจะพิจารณาว่าเป็น
 การสมควร หรือไม่ ที่จะได้ออบ พระราช อำ
 นาจเช่นว่านี้ให้แก่พระองค์ท่าน ก่อนที่
 กระผมจะมีข้อผลดีผลเสีย กระผมอยากจะ
 ขอประทานให้ระลึกว่า ในระบบในราชการ
 บริหารประเทศนี้มีข้อไหนหรือในกรณีใดบ้าง
 หรือไม่ ที่พระมหากษัตริย์ทรงโปรดเกล้า ฯ
 แต่งตั้งบุคคลใด ๆ ก็ได้ โดยไม่มีกฎเกณฑ์
 ยกตัวอย่าง อย่างเช่นการพระราชทาน
 เครื่องราชอิสริยาภรณ์ซึ่งเป็นพระราชอำนาจ
 ของพระองค์ท่าน ก็ยังปรากฏว่า มีกฎเกณฑ์
 การที่พระราชทานอิสริยาภรณ์ ต้องเป็นผู้
 ประกอบคุณงามความดี ต้องเป็นผู้มีความ
 ซื่อสัตย์สุจริต ปฏิบัติประโยชน์แก่ราชการ

แก่ประเทศไทย นี่ต้องมีกฎเกณฑ์เสมอไป การแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนดำรงตำแหน่งก็มีกฎเกณฑ์ คือกฎหมายพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือน กระผมได้ไตร่ตรองดูยังไม่เคยปรากฏอำนาจใดเลยที่พระองค์ท่านได้ทรงใช้โดยปราศจากกฎเกณฑ์ นี่อีกประการหนึ่ง นิชิตได้โปรดว่าลึกว่า เพราะฉะนั้น ถ้าหากเราจะมาวางในเรื่องรัฐธรรมนูญว่า การจะแต่งตั้งสมาชิกโดยไม่มีกฎเกณฑ์อะไรเลยแล้ว นี่จะเป็นของที่เห็นว่าเป็นการที่แปลก และเป็นการที่จะสมควรหรือไม่ อีกประการหนึ่งกระผมก็อยากจะขอชี้ให้เห็นว่าการที่จะปล่อยอำนาจอย่างกว้างไม่มีการขีดขั้น ไม่มีกฎเกณฑ์เลยนั้นก่อให้เกิดผลเสียได้บางประการ ในประการแรกก็จะ รู้สึก ถึงความแตกต่างระหว่างสมาชิกของสภาสูง กับ สมาชิกสภาล่าง เพราะเหตุที่ว่าสมาชิกสภาล่างเรากำหนดกฎเกณฑ์เอาไว้แล้วว่า ต้องเป็นผู้ ที่มีเชื้อชาติไทย มีความรู้หรือมีอะไร เรื่องอายุหรืออะไรต่าง ๆ ก็ตาม แต่ในส่วนที่สมาชิกสภาสูงกลับไม่มีอะไรเสียเลย การที่ไม่กำหนดอะไรเอาไว้เลยนั้นเท่ากับเรียกว่าเปิดประตูอย่างกว้าง ถ้าพิจารณาโดยทั่วไป ก็ต้องบอกว่าทุกคนเป็นได้สมาชิกสภาสูง อยู่ที่ว่าจะแต่งตั้งหรือไม่แต่งตั้ง นี่ประการหนึ่งมองเห็น ก็จะเห็นเกิดความเหลื่อมล้ำขึ้นมา

ระหว่างสมาชิกสภาล่างกับสภาสูง และนึกกลับกันก็อย่างที่ท่าน สมาชิกคนที่สองได้อธิบายไป ท่านก็บอกที่เกิดความรู้สึกว่าสมาชิกสภาสูงอาจจะรับเลือกตั้ง ไม่มีสิทธิรับเลือกตั้งถ้าในกรณีเช่นนี้จะยังจะทำให้เป็นผลเสียหายอย่างมากมายก็จะเกิดการวิวาทวิวาทกันหรือการดูหมิ่นดูแคลนกันขึ้นระหว่างสภาล่างกับสภาสูง สภาล่างก็บอกว่าเขาเป็นผู้ที่ผ่านกฎเกณฑ์ หรือระดับของการเป็นสมาชิกมาแล้วก็มีกฎหมายกำหนด แต่สภาสูงไม่มีกฎเกณฑ์ใครจะเป็นก็ได้ เพราะฉะนั้น คุณค่าของใครจะเป็นก็ได้ กับคุณค่าของคนที่จะเข้ามาเป็น โดยไม่มีกฎเกณฑ์บังคับกระผมเห็นว่าแตกต่างกันมาก ซึ่งไม่ควรที่จะปล่อยให้เหมือนนั้น สมมติอย่างง่าย ๆ ถ้าทุกคนเข้ามาในสิ่งไหนได้เข้ามาเป็นได้ทุกคน กับคนที่เข้ามาในลักษณะที่ต้องผ่านกฎเกณฑ์บ้างประการก็ต้องมองเห็นแล้วว่าคุณค่าสำคัญแตกต่างกันมากมายหลายประการ ทั้งนี้ในประการสำคัญ ประการหนึ่งที่เกี่ยวข้องพระมหา กษัตริย์ ในการที่จะใช้อำนาจนั้นในทางปฏิบัติการแต่งตั้งสมาชิกสภาสูงนั้น ผู้ริเริ่ม ผู้ให้คำแนะนำ ก็คือรัฐบาลหรือประธานสภา เพราะฉะนั้น ถ้าหากว่าไม่มีกฎเกณฑ์แล้วรัฐบาลอาจจะพิจารณาจากผลทางการเมืองที่เป็นอยู่ในขณะใดขณะหนึ่ง หรือในสมัยใด สมัยหนึ่ง ก็จะทำให้เกิด

(๓)

แต่งตั้งบุคคลซึ่งในสายตาของบุคคลภายนอก
 เห็นว่าไม่สมควร เพราะฉะนั้น ในกรณีนั้น
 ของในทางปฏิบัติภายใน เมื่อนำขึ้นทูล
 เกล้าฯ ก็อาจจะมีข้อทักท้วงจากพระมหากษัตริย์
 มา นั่นก็จะเกิดการโต้เถียงและ
 การที่เรียกว่าขัดแย้งกันระหว่างรัฐบาลกับ
 องค์พระมหากษัตริย์ แล้วก็เป็นการยากที่
 จะวินิจฉัยเพราะเหตุว่ากฎเกณฑ์ไม่มี แต่
 รัฐบาลในสายตารัฐบาลผู้เป็นคนริเริ่มก็มอง
 ไม่สมควร มีผลต่อนโยบายเช่นอย่าง
 นี้ แต่ในสายตาพระมหากษัตริย์อาจจะเห็น
 ตรงกัน ข้ามกับ รัฐบาล ก็ได้ นี่เป็นเรื่อง
 ขรรพตา ในแง่ของบุคคลที่จะมีความเห็น
 ตรงกันยาก เพราะฉะนั้น อาจจะมีข้อ
 ขัดแย้ง ระหว่าง ประมุขของรัฐ กับรัฐบาลได้
 ซึ่ง กระทบเห็นว่า ขอน เรา ควรจะ พยายาม
 หลีกเลี่ยง ไม่ควรที่จะให้เกิดมีข้อขัดแย้งขึ้น
 เช่นนี้ได้ อีกประการหนึ่งที่ท่านบอกพระ
 มหากษัตริย์ทรงมีหน้าที่ เกี่ยวกับเรื่องคำแนะนำ
 The right to warn กระทบสมัย
 นี้เป็นหลักกษัตริย์ของท่านอาจารย์บาโจ บอก
 ว่าพระมหากษัตริย์ของ อังกฤษนั้น ก็มีสิทธิ
 จะให้คำปรึกษา The right to consult
 มีสิทธิที่จะ ให้คำ ส่ง เสริม Right to
 encourage แล้วมีสิทธิที่จะให้คำแนะนำ
 คือ Right to warn แต่ตามคำแปลแล้ว
 ไม่ได้แปลความหมายว่าให้ พระองค์ท่าน เข้า

มาเกี่ยวข้อง เพียงแต่เพียงว่าเมื่อจะนำอะไร
 ขึ้นไปนั้นพระองค์ท่านมีอำนาจที่จะให้คำแนะนำ
 คือ Consult หมายความว่าให้คำแนะนำ
 เกี่ยวกับเรื่องนั้น เรื่องนั้นแล้ว กษัตริย์ที่ ส่ง
 เสริมให้ รัฐบาล เกิด กำลังใจ ที่จะ ทำ อะไร
 ต่าง ๆ ส่งเสริมให้เกิดความสามัคคี หน้าที่
 ที่จะท้วงติงหรือทักท้วง คือ Right to warn
 เท่านั้นเอง เพราะฉะนั้น ถ้าหากว่าการที่จะ
 ใช้อำนาจนี้ได้ก็ยังมีกฎเกณฑ์ ถ้าเห็นว่า
 ทำอะไรผิดกฎเกณฑ์ ท่านก็อาจให้คำแนะนำ
 หรืออะไรได้ แต่ถ้าหากปราศจากกฎเกณฑ์
 แล้วการให้คำแนะนำก็อาจจะเป็นเรื่องที่วินิจฉัย
 ได้ยากลงไปว่าฝ่ายใดผิดฝ่ายใดถูก แต่
 ความเห็นของกระผม กระผมเห็นว่าในส่วน
 ที่เกี่ยวกับองค์พระมหากษัตริย์แล้ว กระผมมี
 ความรู้สึกว่าเร็วก็ เราเห็นคุณของพระ
 มหากษัตริย์ แต่ความรู้สึกของกระผมนั่นเอง
 กระผมเห็นว่าต้องการ ให้ท่านอยู่เหนือ การ
 วิพากษ์วิจารณ์ อยู่เหนือการที่จะทรงได้รับ
 การตำหนิใด ๆ กรณีใดก็ตาม มูลเหตุใดก็
 ตาม ที่จะทำให้พระองค์ท่านเข้ามาพัวพันใน
 วิถีทางการเมือง จะนำพระองค์ท่านมาสู่การ
 วิพากษ์วิจารณ์จากประชาชนได้แล้ว กระผม
 เห็นว่าเราควร พยายาม หลีกเลี่ยง ไม่ควรที่
 จะพยายามให้พระองค์ท่าน ได้เข้ามาสู่ความ
 มัวหมองเช่นนี้ เรื่องการแต่งตั้งสมาชิกสภา
 สูงเป็น เรื่อง วิถีทางการเมือง เพราะ เหตุนี้จึง

ที่กระผม ได้กราบเรียนแล้วว่าเป็นเรื่องริเริ่ม
มาจากรัฐบาล พระองค์ท่านเป็นที่มาแห่ง
เกียรติ เป็นผู้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ
แต่งตั้ง การทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ แต่ง
ตั้งจะมีผลจะบรรเทาเรื่องการวิพากษ์วิจารณ์
ได้ก็ต่อเมื่อมีกฎเกณฑ์ที่เหมาะสม แต่ถ้า
หากว่าปราศจากกฎเกณฑ์เสียแล้ว เท่ากับ
ตั้งพระองค์ท่านมาสู่คำวิพากษ์วิจารณ์ ซึ่ง
กระผมเป็นผู้ ที่เคารพและรักพระมหากษัตริย์
ไม่อยากจะเห็นเช่นนั้น ก็อยากจะขอฝากข้อ
สังเกตประการนี้ไว้ว่าจะเป็นการสมควรหรือไม่
ที่เราจะ นำ พระองค์ท่าน มาสู่ คำวิพากษ์
วิจารณ์เช่นนั้น ด้วยเหตุนี้กระผมจึงเห็นว่าเรา
ควรจะกำหนดคุณสมบัติ นี้ไว้ อาจจะเป็น ใน
รัฐธรรมนูญหรือ ในกฎหมายเลือกตั้งก็ได้

หลวงประภอนนศิลา (กรรมาธิการ
ระเบียบวาระ) : กรรมาธิการเห็นจะต้อง
ขอขอบพระคุณท่านสมาชิกที่อภิปรายจบลง
เมื่อคืน ฝาก คำ คำ หนิ กรรมาธิการ ไว้ บาง
ประการ เหตุที่ขอบพระคุณนี้ เพราะว่า
ท่านผู้ได้ช่วยมากให้กรรมาธิการมีมติระงับ
ตัวทุกฝั้ว ท่านบอกว่าความเห็นของท่าน
ที่ว่ากรรมาธิการตั้งระเบียบวาระมานี้ ใน
ทรรศนะของท่านชี้ให้เห็นว่า กรรมาธิการ
มุ่งจะให้สมาชิกนี้คล้ายตามกรรมาธิการ คือ
หมายความว่า ชักชวนหรือจูงแนวไว้ให้
สมาชิกเดินเข้ากรอบ เหมือนเข้าเครื่องดักกับ

ตามที่กรรมาธิการต้องการ ท่านก็บอกว่า
ความคิดเห็นนี้อาจจะผิด ข้าพเจ้าขอกราบ
เรียนท่านประธานว่า ท่านเห็นผิดแน่ ดังจะ
เห็นได้ว่ากรรมาธิการท่านหนึ่งซึ่งบังเอิญท่าน
ไม่ได้นั่งอยู่ในคณะกรรมาธิการ ขอประธาน
โทษออกข้อเพื่อเป็นที่ทราบ คือท่านนายพล
วิชัย ฯ ท่านนั่งอยู่นั่น ท่านเป็นกรรมาธิการ
ท่านเห็น ตรงกันข้ามกับ ข้าพเจ้า ผู้ อภิปราย
อย่างวิชัยเปอวีเชนต์ นี่เป็นข้อพิสูจน์ว่า
กรรมาธิการไม่ได้มีมติแน่นอน ไม่ได้มีวาง
กบดัก ไม่ได้มีอะไรเลย กรรมาธิการที่นั่งอยู่
ด้วยกันนี้ หลายระเบียบวาระแล้วลุกขึ้นแย่ง
กันเอง โต้กันเอง ยกมือตรงกันข้าม แต่
ที่ข้าพเจ้ากราบเรียนท่านประธานนี้ ข้าพเจ้า
เชื่อว่าสมาชิก ทั้งหมดแทบทุกท่านนี้ เรียกว่า
๘๘.๘ เปอวีเชนต์ ก็เชื่อว่าเห็นอย่างข้าพเจ้า
พูด เพราะประจักษ์กับตา มีท่านเดียวที่ไม่
เห็นด้วย แต่ท่านบอกว่าอาจผิด แต่ข้าพเจ้า
ยืนยันว่าท่านผิด ที่ที่ข้าพเจ้าความจริงอยาก
จะนั่งนิ่งเสียแล้ว ในเรื่องประเด็นข้อนี้
ท่านสมาชิก ผู้ ทักทวน สนับสนุน ข้าพเจ้าก็มี
แล้ว หนึ่งเมื่อข้าพเจ้าจากตอลูกชนมาขแรง
เกี่ยวกับเรื่องนี้ แล้วก็จะต้อง ขแรงเลยไปอีก
ใน ประการ แรก ที่ ข้าพเจ้าว่า ท่านเห็น ผิด
เพราะท่านเอาเรื่องกฎหมายเลือกตั้ง ฯ มา
พูด กฎหมายเลือกตั้ง ฯ ไม่เกี่ยวกับประเด็น
ข้อนี้เลย ข้อนี้เรื่องพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ

แต่งตั้งสมาชิกสภาที่ ๒ กฎหมายเลือกตั้ง
 เป็นกฎหมาย ที่เป็น บทบัญญัติว่า ใคร จะไป
 สมัครรับเลือกตั้งให้ราษฎรเลือก ไม่มี
 ทางอะไร แม้แต่ นิตเตียว จะเข้ามา เกี่ยวข้อง
 เพราะฉะนั้น ความหมายของระเบียบวาระ
 ข้อนี เป็น เรื่อง บทบัญญัติ ใน รัฐธรรมนูญ
 ส่วน ๆ โดยกรรมาธิการไม่มีความจำเป็น
 แม้แต่นิตเตียวที่จะต้องไปเขียนว่า จะให้มี
 บัญญัติในรัฐธรรมนูญ กำหนดคุณสมบัติ
 ของผู้ที่ จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่ง
 ตั้งสมาชิกสภาที่ ๒ อะไรหรือไม่ เขียนแต่
 เพียงว่าจะกำหนดหรือไม่กำหนดก็หมายความว่า
 อยู่ในตัว จะกำหนดในรัฐธรรมนูญหรือไม่
 กำหนด ข้าพเจ้าคิดว่า จะกระจำงแจ้งพอ
 ในประการที่ ๒ เมื่อกลับมาสู่ประเด็นที่ว่า
 จะกำหนดคุณสมบัติ ของผู้ จะทรงแต่งตั้งเป็น
 สมาชิกหรือไม่ มีท่านสมาชิกอภิปรายคัดค้าน
 ข้าพเจ้าหลายท่าน ท่านกล่าวถึงเมื่อสรุป
 รวมแล้วท่านก็มุ่งถึงระบอบประชาธิปไตยอัน
 สมบูรณ์ ระบอบประชาธิปไตยของประเทศ
 ที่เจริญแล้ว หลายครั้งหลายหนตลอดจนเคย
 ไปถึงว่า รัฐธรรมนูญควรจะสมบูรณ์เป็น
 สมบูรณ์แบบ เพื่อเป็นตัวรับตัวว่าให้เขา
 ศึกษากันทั้งไทยและเทศอะไรเหล่านี้ ข้าพเจ้า
 ใครจะขอทราบเรียนท่านประธานเพียงสั้น ๆ
 ว่า ข้าพเจ้าขอขานัก เรากำตั้งร่างรัฐ-
 ธรรมนูญไทย รัฐธรรมนูญต่างประเทศ

ที่เราเอา อย่างมานั้น ได้ทำความเสื่อมโทรม
 ทำความ ถอยหลัง ทำความ หายนะ ให้
 ประเทศไทยเราเท่าไรแล้ว ข้าพเจ้าเองเคย
 รู้สึกภูมิใจเหลือเกิน เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในสมัย
 พ.ศ. ๒๔๘๒ ร่างรัฐธรรมนูญฉบับ ๒๔๘๒
 เสร็จแล้ว เรามานั่งชมตัวตนเองนี้ เราร่างรัฐ
 ธรรมนูญอันเลิศเลิศจะเอาแบบประชาธิปไตย
 ที่ไหนไปอดใครที่หนึ่ง เสร็จแล้วเป็นอย่างไร
 ใช้ไม่ได้ ไม่ได้เพราะสมบูรณ์แบบเกินไป
 ท่านประธาน เป็นความไม่สิ้นเกินไปว่า
 ประชาธิปไตยควรเป็นอย่างนั้น ๆ จึงจะ
 สมบูรณ์ คนในโลกเขาจะชมเราว่า เราเป็น
 ประชาธิปไตยแท้จริง ข้าพเจ้าอยากจะ
 จึงขอเสนอให้คิดในส่วนนั้นให้น้อยที่สุด เวลา
 นี้บ้านเมือง เรามี ประสพการณ์ เป็น อย่างไร
 ขณะนี้เป็นอย่างไร ภายหน้าเราห่วงอะไร
 นั้นแหละ เป็นจุด สำคัญ ที่เราจะ ต้องร่าง รัฐ-
 ธรรมนูญเพื่อสถานการณ์นั้น เราก้าวเกิน
 ไปเราตกกระไดทุกที และเคยตกกันมาแล้ว
 นับหนไม่ถ้วน ที่จะเกรงว่าถ้าไม่มีคุณสมบัติ
 อะไรบัญญัติไว้เลยละก็จะเป็นที่ตั้งพระมหากษัตริย์
 ลงมาสู่การเมืองบ้าง จะเป็นไปตาม
 อารมณ์ของนักการเมืองแต่ละสมัยซึ่งควรของ
 อำนาจอ้าง ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นเรื่องทุกคน
 ไปในทฤษฎีทุกที ทุกคนก็เป็นกวางตั้งพระ-
 มหากษัตริย์มาสู่การเมือง จึงถ้าเป็นเรื่อง
 ที่ถวาย พระราช อำนาจ ไม่มี ขอบเขต ถวาย

พระราชอำนาจ อย่างชนิดที่ ทรงทำอะไรได้ก็ โดยพระราชอัธยาศัย ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ กิจการบ้านเมืองซึ่งควรจะเป็นเรื่อง ของฝ่าย บริหาร ควรจะเป็นเรื่องของฝ่ายนิติบัญญัติ ควรจะเป็นเรื่องฝ่ายตุลาการ แล้วเราไม่ ถวายพระราชอำนาจ ในสิ่งที่ไม่ควรก็อาจจะ เป็นเช่นนั้น แต่ในเรื่องนี้เราเห็นชัด ๆ ดัง ท่าน ผู้อภิปราย เอง ก็ได้ กล่าว ออกมาว่า จุด วิเริ่มในการตั้งสมาชิกสภาที่ ๒ นี้ ไปจาก รัฐบาล ชั้นแรกนั้นไม่พัว เพราะฉะนั้น จะ ว่าการที่ผู้ใดจะดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาที่ ๒ นั้น มีส่วนมากที่เป็นไปตามความประสงค์ ของผู้ ที่บริหารราชการแผ่นดินคือฝ่ายบริหาร ในเวลานั้นก็ไม่ผิด ๆ แต่ว่าเป็นของแท้ ความจริงหนึ่งความจริงไม่พัว ผู้ที่มิอำนาจ ผู้ที่จะใช้อำนาจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอำนาจ ชนิดที่ไป ถวายคำ แนะนำ พระมหากษัตริย์นี้ ถ้าเป็นการกระทำโดยอคติ เป็นการกระทำ โดยไม่สมควรแล้วไม่เจริญ ไม่ยั่งยืน อยู่ ไม่ได้ท่านประธาน เรื่องเป็นไปเองทุกทีคน ที่ทำไม่ได้รับผลไม่สิ้น ในศาสนาพุทธ เรา ก็เชื่อกันแล้วว่าเป็นของจริงและจริงแน่นอน ได้พิสูจน์มานานับครั้งไม่ถ้วน เพราะฉะนั้น เป็นเรื่องของแต่ละคน ใครไปควบคุมได้ สมมติว่า เขียนรัฐธรรมนูญบอกว่าผู้รับแต่งตั้งต้องมีคุณสมบัติอย่างนั้นๆ เราก็เอามาได้ ถ้าเขาอยากจะเล่นสภปรก มีในบ้านเมือง

เรามีเสมอคนที่เข้าลักษณะอย่างนั้น และ พร้อมจะสภปรกตามรัฐบาลที่สภปรกมีเสมอ ไม่เห็นเป็นสิ่งที่ห้ามกันได้ ทนถาเขียนไว้ บอกว่าห้ามสภาที่ ๑ ก็มีแล้ว สภาที่ ๒ ไม่มี คุณสมบัติถูกระไรอยู่ เขียนไปแล้วก็อย่างที่ ข้าพเจ้ากราบเรียนก็เป็นแต่ตัวหนังสือเดินมา เป็นแถวๆ กินข้าวแล้วหรือยัง หนังสือเอ๋ย เสรีแล้ว ก็จะมีปฏิบัติให้ เจโก อย่างไรปฏิบัติ ได้เสมอ เพราะฉะนั้น เหตุผลที่ว่า รัฐธรรมนูญจะสวยจะงามก็ตาม จะเป็นบทสำหรับ นักศึกษาก็ตาม จะเป็นบทอะไรก็ตามเถอะ ข้าพเจ้าว่า ถ้าเราจะ ไป เล็กเซอร์ จะ ไม่ บรรยายให้นักศึกษาฟังเราก็บรรยายได้ ว่า เหตุผลที่ไม่ได้เขียนกรอบเอาไว้ก็เพราะว่านี่ เป็นเรื่อง ที่ ฝ่ายบริหาร กับพระมหากษัตริย์ ที่ จะทรงประสานและประสานกันเลือกเฟ้นผู้ที่ สมควรมานั่ง ในสภาที่มหานาที่ เป็นสภายับยง หรือสภา กลมกรอง ดังที่ สมาชิก ผู้มีเกียรติที่ เห็นด้วยกับข้าพเจ้าได้กล่าวแล้ว อธิบายได้ ในรัฐธรรมนูญหลายฉบับ เมื่อมีสมาชิกสภา ที่ ๒ ก็ได้เคยเขียนไว้เป็นแนวตั้งเช่นปี ๒๔๘๒ ก็เขียนเป็นแนวไว้ว่า "วุฒิสภาประกอบด้วยสมาชิก ซึ่งทรงพระราชดำริเห็นว่า เป็นผู้ ทรงคุณวุฒิ โดยมีความรู้ความชำนาญใน ราชการหรือกิจการต่างๆ อันจะยังประโยชน์ ให้เกิดแก่ประเทศชาติ" อะไรอย่างนี้ ทนนั้น เป็นแนว ไม่ใช่ตัวคุณ สมบัติใน รัฐธรรมนูญ

ปี ๒๕๑๒ มีคุณสมบัติอยู่ด้วยเช่นไปวาง
 เรื่องอายุได้เป็นต้น เรื่องสัญชาติได้เป็นต้น
 เรื่องผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นต้น เพราะ
 ฉะนั้น รัฐธรรมนูญปี ๒๕๑๒ นี้ มีทั้งแนว
 คีสมุ่ง ถึงผู้ มีคุณวุฒิ ผู้ชำนาญการ และมีทั้ง
 กรอบ ก็คือคุณสมบัติ เพราะฉะนั้นถ้าเราจะ
 ลงมติแต่เพียงว่าไม่ต้องวางกรอบ คุณสมบัติ
 ซึ่งก็ไม่ได้หมายความว่า รัฐธรรมนูญจะไป
 เขียน ไม่ได้ที่จะวางแนว วางแนวเขียนได้
 เสมอ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงคิดว่าเราไม่
 ควรจะเป็นห่วงนักในเรื่องที่ว่าจะต้องพระมหา
 กษัตริย์ ลงมา เล่นการเมือง จะเป็น ไป ตาม
 กระแสจิตใจ ของผู้ที่บริหารใน กิจการ ขณะ
 หนึ่ง ๆ ไม่เป็นประชาธิปไตย ผิดกับระบอบ
 ประชาธิปไตยที่อื่น ข้าพเจ้าคิดว่าเมื่อเรา
 ปลงใจว่านี่เมืองของเรา เราจะหา รัฐธรรมนูญ
 ที่เหมาะกับเมืองของเรา เราเรียกว่า
 รัฐธรรมนูญแบบไทย ใครจะว่าอย่างไรเป็น
 เรื่องหนึ่ง อย่างเราลงมติไปแล้วว่า ผู้ลง
 คะแนนออกเสียงเลือกตั้ง นี้จะต้องมีคุณ
 สมบัติเกี่ยวกับการศึกษา หรือคุณสมบัติอื่นที่
 ใช้แทน ในเมื่อไม่มีคุณสมบัติการศึกษา นี้
 ไปดูรัฐธรรมนูญที่ไหนในโลกไม่มีเลย แต่
 เราลงไปแล้ว เพราะฉะนั้น ถ้าจะกล่าวถึง
 รัฐธรรมนูญของเราเป็นไปตามแบบฉบับของ
 ต่างประเทศ เราจะมานั่งประชุมกันทำไม

เลิกประชุมเวลา ๑๓.๐๐ นาฬิกา.

เราทำอะไรของเรามาใช้ ลอกลงไปเลยทั้งหมด
 เรื่องกัน เหตุที่เรามานั่งประชุม นั่งคิดกันนี้
 ก็เพื่อที่จะหา รัฐธรรมนูญให้ เหมาะกับ เมือง
 เราใช้ใหม่ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าขอความ
 เรียงว่า ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าได้ขึ้นว่า ต้องเป็น
 ไปตามแบบที่ประเทศที่เขาเจริญแล้วคล้ายๆ
 กับว่า เรายังป่าเถื่อนอยู่ นี่ข้าพเจ้ารู้สึก
 สลดใจ ทุกครั้ง นี้ไม่ใช่หมายความว่า
 ข้าพเจ้าจะล้อท่านหรือจะต่อว่าท่าน แต่
 สลดใจจริงๆ ท่านประธาน

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ: เมื่อ
 ไม่มีท่านผู้ใดอภิปรายแล้ว ข้าพเจ้าขอมติ
 ต่อสภาว่า ท่านผู้ใดเห็นว่าควรกำหนดคุณ
 สมบัติของผู้ที่จะทรงตั้งเป็นสมาชิก ท่าน
 ผู้ใดเห็นว่าควรกำหนด คุณสมบัติของผู้ที่จะ
 ทรงตั้งเป็นสมาชิก โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๘๘ คน)

ประธานสภาร่างรัฐธรรมนูญ: ท่าน
 ผู้ใดเห็นว่า ไม่ควรกำหนดคุณสมบัติของผู้
 ที่จะทรงตั้งเป็นสมาชิก โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๒๘ คน)

ประธาน สภา ร่าง รัฐธรรมนูญ :
 เพราะฉะนั้น มติของสภานี้ ต้องกำหนดคุณ
 สมบัติของผู้ที่จะทรงตั้งเป็นสมาชิก สำหรับ
 การ ประชุม วัน นี้ ทมติ ระเบียบ บวระ แล้ว
 ข้าพเจ้าขอเลิกการประชุม

LIRT

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

ช. ทวีชัยวุฒิ	อุดม พลอยสังวาลย์	ผู้ตรวจรายงาน
เล็ก จุณณานนท์	ธนุ บุญยรังค	”
เจริญ บัณฑิตโร	ไฉมเชลา สัพลากร	”
ว. ถนนมกุฎบุตร	ฉันทนา ชานบ้อม	”
วุฒิสักดิ์เนตินาท	สุพงศ์ ศิริพูนเกียรติ	”
ก. อุทยานิน	ดำรงค์ ใจอ่อนน้อม	”
	สินธุ์ ชัย ขอสัตยัค	”

สุพันธ์ จิตรภักดิ์

หัวหน้าแผนกรายงานการประชุม

ตรวจแล้ว วันที่ ๑๗ / ม.ค. / ๖๖

ประหยัด แดงอินทวัฒน์

หัวหน้ากองการประชุม

ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ

รองเลขาธิการ ฯ

ประเสริฐ บัณฑะสุนนท์

เลขาธิการสภา ฯ

พลเอก หลวงสุทธสารวรรณกร

ประธานสภาวาระรัฐธรรมนูญ

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand